

[Tinning]

tikere og den danske befolkning – hvad der er vores rimelige andel af det verdensomspændende flygtningeproblem. Vi har slået et slag på tasken – det kan regnes ud på mange måder – og vi synes, det ville være rimeligt, at Danmark tager imod 10.000 asylansøgere årligt.

I forlængelse heraf siger vi: så må vi indrette en permanent kapacitet – altså nogle modtagelejre, der kan klare det, en sagsbehandling i direktoratet og i nævnet, der kan klare det, integrationsprogrammer, der kan klare det. Det er grundsynspunktet.

Samtidig synes vi, det er en god idé at diskutere det, som hr. Bjørn Elmquist nævnte i går, nemlig spørgsmålet, hvordan vi kan gå ind og være med til at lave en mere rimelig fordeling af de flygtninge, vi nu tager imod i vores samfund rundt omkring. Kan vi lave en eller anden offentlig instans, der hjælper de private organisationer? Det er noget, vi kan snakke konstruktivt sammen om.

Når jeg så siger, at der ikke er tale om et måltal, så er det, fordi vi siger, som det i øvrigt også står i bemærkningerne til forslaget – og justitsministeren misforstod det også på det punkt, så det er nok vigtigt at præcisere det –: hvis der skulle komme flere, og det kan der selvfølgelig, fordi debatten jo har vist, at flygtningestrømmene varierer meget voldsomt, det ved vi alle sammen, så tackler vi de problemer, præcist som vi gør det i dag.

Vi vil nemlig ikke være med til at ændre ved den udlændingelov, vi har. Vi vil ikke være med til at flytte rundt på de grundlæggende principper i lovgivningen, men vi vil godt være med til at sige: vi må indrette en permanent kapacitet, som kan sikre, at vi kan tage vores andel.

Det er en vigtig ændring, fordi det, der sker i dag, jo er, at man bestandig bliver grebet af panik både herinde, rundt omkring i kommunerne, i de private organisationer osv., fordi vi hele tiden tror, at dette med de mange tusinde er et forbigående problem. Det er omdrejningspunktet i vores forslag. Jeg vil godt prøve at forklare det yderligere, men jeg håber, jeg har hjulpet lidt på det.

Ebba Strange (SF):

SF kan ikke medvirke til gennemførelsen af de foreslåede ændringer i flygtningelovgivningen.

Vi erkender, at der må opstå administrative problemer, når der kommer flere asylansøgere ad gangen, end systemerne er indrettet på at modtage, og jeg lyttede da også med interesse til dagens melding kl. 8 i Radioavisen fra Direktoratet for Udlændinge om, at nu vil man gå i gang med at forbedre det administrative system. Jeg var glad for, at den melding endelig kom. Jeg kunne have ønsket mig den tidligere, men det har måske ikke været muligt at udsende den tidligere. Jeg vil i hvert fald ønske direktoratet held og lykke til en lidt hurtigere sagsbehandling.

Vi ved, at det er ubehageligt for de flygtende, når ventetiderne bliver for lange. Vi erkender også, at der i den danske befolkning findes en vis angst og usikkerhed over for, at der for tiden kommer mange udlændinge til Danmark.

Vi mener i SF ikke, at det er lykken for mange mennesker fra Mellemøsten at opholde sig i Danmark. Det er altid en uheldig situation at være på flugt, uanset om man er drevet ud af myndighederne i sit eget land eller man har følt sig nødsaget til at flygte.

I Danmark møder mange af dem megen kulde, både direkte og i overført betydning, og det er bestemt ikke rart. De allerfleste af dem oplever også, at her behøver de i det mindste ikke at frygte for deres liv, og det er i sig selv af stor betydning, og mange af dem møder da også en del venlighed indimellem.

Derfor kan det være bedre at opholde sig i en flygtningelejr i Danmark end i et helvede i Iran eller Libanon, selv om vi danske synes, at det er for usselt at byde folk at bo i telte i Kongelunden.

I SF tror vi selvfølgelig ikke, at Danmark kan løse verdens flygtningeproblemer gennem en human flygtningepolitik, men vi vender os imod, at vi ikke i det mindste kan yde det bidrag til problemets løsning, som vores udlændingelov muliggør. Den har oven i købet en § 20, der siger, at hvis vi synes, vi får for mange flygtninge, så kan vi henvende os til tredjelande og bede dem om at hjælpe os. Hvis vi kigger på et Europakort, så kan vi godt se, at de eneste lande, vi i øjeblikket med rette kunne henvende os til, var Italien, Norge og Finland, og det fik vi nok ikke så meget ud af.